ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ λύση καμμιὰ διαφορὰ μεταξὺ δυὸ ὑπηκόων του, ἔκλεινε ὅσο μιλοῦσε ὁ μηνυτὴς τὸ ἕνα του αὐτί.

Ὅταν δὲ τὸν ρώτησαν γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό, ἀπάντησε ὅτι τὸ ἄλλο αὐτὶ τὸ προώριζε γιὰ ν' ἀκούση τὸν κατηγορούμενο...

* * *

Κάποτε ὁ Ἑρμόλαος εἶχε κατηγορηθεῖ ὅτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου... Κατὰ τὴ δίκη ποὺ ἐπηκολούθησε, ἀντὶ νὰ προσπαθήση νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴν κατηγορία ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν, μίλησε μὲ τόλμη καὶ βροντοφώνησε ὅτι πραγματικὰ εἶχε συνωμοτήσει ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου, γιατὶ μιὰ μέρα τὸν εἶχε μαστιγώσει σὰν νὰ ἦταν δοῦλος.

Μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ κατηγορουμένου ἄρχισαν νὰ τὸν ἱκετεύουν νὰ σωπάση, ἀπὸ φόβο μήπως θυμώσει ὁ Ἀλέξανδρος. Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις παρίστατο στὴ δίκη, φώναξε:

— Ἀφῆστε τον νὰ τὰ πῆ ὅλα!...

Καὶ ἀφοῦ ἄκουσε ὅλο τὸ ἐναντίον του κατηγορητήριο τοῦ κατηγορουμένου, τὸν ἀθώωσε...

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ὥστε συχνὰ ἄφινε τ' αὐτοκρατορικά του καθήκοντα γιὰ νὰ πηγαίνη ν' ἀγορεύη στὰ δικαστήρια ὡς ἁπλὸς συνήγορος τῶν πολιτῶν.

* * *

Ὁ Ἰούνιος Βροῦτος, Ρωμαῖος Ὑπατος, κατεδίκασε τοὺς γυιούς του Τῖτο καὶ Τιβέριο εἰς τὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο, ἐπειδὴ βεβαιώθηκε πὼς συνωμοτοῦσαν ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος τῆς Ρώμης.

* * *

Ἕνας παλαιὸς Ρωμαῖος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος εἶχε κάποια ὑπόθεσι στὰ δικαστήρια, παρακάλεσε τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστο νὰ πάη καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίση στὴ δίκη του.

Ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Μὰ ὁ στρατιώτης τοῦ εἶπε τολμηρά:

— Μεγαλειότατε, ἐγὼ δὲν φέρθηκα ἀπέναντί σας, ὅπως φέρεστε τώρα σὲ μένα, ὅταν κινδυνεύατε στὴ μάχη τοῦ Ἀκτίου... Πολέμησα μόνος μου γιὰ σᾶς, χωρὶς νὰ σᾶς στείλω ἀντικαταστάτη μου!...

* * *

Ὁ Ἑρρῖκος Δ' ρώτησε μιὰ μέρα τὸν ἔμπιστο ἱερέα του Κοτόν:

— Ἂν ἐρχόταν κανεὶς νὰ σᾶς ἐξομολογηθῆ ὅτι σκοπεύει νὰ μὲ δολοφονήση, θὰ μοῦ τὸ ἀποκαλύπτατε;

— Ὄχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ κληρικός, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς σώσω θὰ πρότασσα τὸ στῆθος μου μεταξὺ τοῦ δολοφόνου καὶ τῆς Μεγαλειότητός σας!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΑΤΩΝ

Ἡ ἀποστροφὴ τοῦ Βροῦστερ πρὸς τὶς γάτες. Ὅταν χορεύουν τὰ ποντίκια. Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται. Τὸ φιλὶ τῆς ψυφίνας. Ὁ Ἄγγλος σοφὸς συγκινεῖται καὶ γίνεται γατόφιλος. Μιὰ Ἀραβικὴ παράδοσις. Γιατὶ νίβονται ἡ γάτες μετὰ τὸ φαγητό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Ἄγγλος σοφὸς Δαβὶδ Βροῦστερ ἀποστρεφόταν τὶς γάτες καὶ ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἅμα ἔμπαινε καμμὰ ἀπ' αὐτὲς στὸ δωμάτιό του, αἰσθανόταν κρυάδες στὸ κορμί του. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπαιρνε ποτὲ γάτες στὸ σπίτι του.

Μιὰ φορὰ ὅμως μετακομίστηκε σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἦταν πολὺ παλιὸ καὶ εἶχε πολλὰ ποντίκια. Γι' αὐτὸ ὁ σοφός, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, ἀναγκάστηκε ν' ἀγοράση μιὰ γάτα, μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν ποτὲ οἱ οἰκεῖοι του νὰ τὸν πλησιάση.

Τότε ὅμως τοῦ συνέβη ἕνα περίεργο περιστατικό. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε καλύτερα τὴν κόρη τοῦ σοφοῦ νὰ τὸ διηγηθῆ:

«*Μιὰ μέρα*, γράφει, *καθόμουν μαζὺ μὲ τὸν πατέρα μου στὸ γραφεῖο του, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἦταν μισανοιγμένη. Ἔξαφνα εἶδα νὰ τὴ σπρώχνη κάποιος ἀπέξω καὶ νὰ μπαίνη μέσα ἡ γάτα μας.*

» *Προχώρησε ὁλόϊσα στὸν πατέρα μου, πήδησε ἐλαφρὰ στὰ γόνατά του, σκαρφάλωσε παραπάνω, ἔβαλε τὰ πόδια της στοὺς ὤμους του καὶ τὸν... φίλησε στὸ πρόσωπο!*

» *Φανταστῆτε πόση ἦταν ἡ ἔκπληξί μου ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐν τούτοις ὁ πατέρας μου στὴν ἐπαφή της δὲν αἰσθάνθηκε οὔτε ἀποστροφή, οὔτε κρυάδες, ὅπως ἔλεγε. Ἀπεναντίας εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὸ φέρσιμο τῆς γάτας καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ τὴ μεταχειρίζεται σὰν νὰ ἦταν παιδί του.*

» *Μιὰ μέρα ὅμως ἡ γάτα μας ἔγινε ἄφαντη καὶ δὲν ξαναπαρουσιάστηκε στὸ σπίτι. Τὸ πήραμε τότε ἀπόφασι πὼς τὴ χάσαμε καὶ εἴμαστε ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὴν ἀπώλειά της.*

» *Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια ἔτυχε νὰ κάθουμαι πάλι μὲ τὸν πατέρα μου στὸ γραφεῖο του, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα σπρώχτηκε ἐλαφρὰ ἀπέξω, ὅπως τὴν πρώτη φορά, καὶ μπῆκε μέσα ἡ χαμένη γάτα μας.*

» *Ἔτρεξε γρήγορα στὸν πατέρα μου, ἔβαλε τὰ μπροστινά της πόδια στοὺς ὤμους του καὶ τὸν φίλησε στὸ πρόσωπο, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἄλλοτε.*

» *Δὲν φαινόταν οὔτε πεινασμένη, οὔτε κουρασμένη, σὰν νἀρχόταν ἀπὸ κάπου κοντά. Ἔμεινε στὸ σπιτι μας ὥς τὸ θάνατό της, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατορθώσαμε νὰ μάθουμε σὲ ποιὸ μέρος πέρασε τὰ δυὸ χρόνια ποὺ ἔλειπε*».

* * *

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι ἡ γάτες πρῶτα τρῶνε κ' ἔπειτα νίβονται. Γιὰ τὴ συνήθειά τους αὐτὴ ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη παράδοσι στοὺς Ἄραβας:

Κάποτε μιὰ γάτα ἔπιασε ἕναν σπουργίτη καὶ κάθησε νὰ τὸν φάη. Ἐνῶ λοιπὸν τὸν ἔσφιγγε μέσα στὰ νύχια της καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ λαιμαργία, ὁ σπουργίτης τῆς εἶπε:

— Καμμὰ καλοαναθρεμμένη κυρὰ δὲν τρώει ἂν προτήτερα δὲν ἔχει νιφτεῖ.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ φάνηκε λογικὴ στὴ γάτα, ἡ ὁποία σήκωσε τὸ πόδι της κ' ἄρχισε, κατὰ τὴ συνήθειά της, νὰ νίβεται.

Στὸ μεταξὺ ὁ σπουργίτης δὲν ἔχασε καιρό· ἄνοιξε τὰ φτερά του καὶ πέταξε στὸν ἀέρα.

Ἡ γάτα θύμωσε γιὰ τὸ πάθημά της κ' ὀρκίστηκε ἀπὸ τότε νὰ τρώη πρῶτα κ' ἔπειτα νὰ νίβεται, ὅπως καὶ γίνεται μέχρι σήμερα.

* * *

Ἡ σπανιώτερες γάτες εἶνε τῆς Ἀγκύρας, μὲ μακρυὲς καὶ μαλακὲς ἀσημένιες τρίχες, ἡ Ταρταροῦγες, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα μοιάζει μὲ τὸ ὄστρακο τῆς χελώνας, ἡ Καρτεσιανὲς ποὺ εἶνε κατάλευκες, μὲ βλέφαρα κόκκινα, καὶ ἡ Μαξιώτικες, ἀπὸ τὴ μικρὴ νῆσο τῆς Ἀγγλίας Μάξ, τῶν ὁποίων τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ εἶνε ὅτι δὲν ἔχουν οὐρά!

θ' ἀποκαταστήση εἴτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἴτε στὸν ἄλλο... Κι' ἡ μητέρα του ἐπίσης μίλησε πολὺ καλά... Ὡστόσο δὲν τὰ συλλογίστηκε ἀκόμα ὅλα... Γιὰ τὰ ζῶα δὲν ἔκανε ἀκόμα τίποτε... Μὰ ἡ Μαρία κατάλαβε τὴ σκέψη της καὶ γύρισε πρὸς τὸ Βρέφος... Τότε καὶ τὸ Βρέφος γύρισε πρὸς τὸ γάϊδαρο καὶ τὸ βώϊδι....

Ἀμέσως ὁ γάϊδαρος, ποὺ ἦταν καὶ κοκκαλιάρης, καὶ τὸ βώϊδι, ποὺ εἶχε πολὺ θλῖψι στὰ μάτια του, πλησίασαν στὴ φάτνη καὶ μυρίστηκαν τὸν Ἰησοῦ... ..

Τὸ Βρέφος ἀκούμπησε τὸ ἕνα χέρι του στὴ μύτη τοῦ βωδιοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔσφιξε τρυφερὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα αὐτιὰ τοῦ γαϊδουριοῦ...

Καὶ τὸ βώϊδι φάνηκε σὰν νὰ χαμογελάη κ' ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γαϊδουριοῦ κύλησαν δυὸ δάκρυα ποὺ χάθηκαν μέσα στὸ σκληρό του τρίχωμα.

Συγχρόνως μιὰ ἀπὸ τὶς καμῆλες, ποὺ βρισκόντουσαν ἔξω, μπῆκε ἥσυχα μέσα στὸ σταῦλο κ' ἅπλωσε πρὸς τὸ Βρέφος τὸ μακρόλαιμο κεφάλι της μ' ἐμπιστοσύνη...

* * *

Ἡ γρηὰ Ζεφώρα κατάλαβε τί ἐσήμαινε αὐτὸ κ' ἔννοιωσε ὅτι ὑπάρχει κ' ἕνας παράδεισος γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ὑποφέρουν...

Καὶ μὲ τὴ σειρά της κ' αὐτὴ προχώρησε πρὸς τὸ Βρέφος...

JULES LEMAITRE